

Bence Lajos

Mikor Pünkösöd és Trianon egy napra esett

(Rekviem-óda Trianon-témára)

Karesz testvérnek

Nagyúr, kinek akarata szerint
mi is egy nyelven beszélünk:
de ha nem, ki fog szólani,
ki fog lehajolni értünk,
ki állít bennünket falhoz,
ki fajtánk jussán járulunk
a Nagy Panaszfalhoz.

Hiszen, Te, ki magad vagy az egység,
elmondhatod: ki
ténylegesen is Egy-azonos vagy
magaddal, s frigyünk veled
az égben köttetett, lángnyelvek
jelezték, hogy véget ért a
fönt-lent harca, a parancsuralom,
s ami összekötetett
egykor, nem választhatja
széjjel romboló önkény,
– egy akol és egy a nyáj! –
hirdetted prófétáid által,
miközben a gaz tevékenykedett
a hátunk mögött, piros köpenyben,
míg az ingoványos, víztől
kiszikkadt vízpartot benőtte a gaz,
vízliliom helyett parlagfű,
s bozótos iszalag tenyész.

Nagyúr, mit ér a feldarabolt,
össze-vissza kaszabolt
szívárvány, ne dühünket
zúzd szét, épüljön gógból várunk
homokra, ne maradjon
a bástyából, csak kavics,
meg törmelék, meg pozdorja.

Tobzódásunk között,
lesz megint menyegzői
menet, nemzeti vígalom,
ha együtt lesz, mit
a Világ és Úr ura, az Isten
is eggyé növesztett,
mert mit ér a nyelvében
összetört élet, mit
ér az alulkommunikált
lélek, lélek és szilánkok,
életfoszlányok, csellengő
delej, mit a szél sem
kímél, mint ér a harangszó
annak, ki elment, ha
nem a hegycsúcsról, veremből
kong konokul. Mit ér
a kegyelem, ha áradó ereje
le nem gyúri a felkorbácsolt
vizet, a tengert.
Mit ér az irgalom,
ha – kinek szánjuk –
elköltözött, örökre
elment.

Hogy mássá lettünk közben,
lelkünk is megváltozott?,
s szivárványos jövőnk
rozsdá leple alatt pihen?
Csak ritkán
köszön reánk a kegyelem,
hazúg délibábban élünk,
nem tudván, mi a jussunk,
s mi hűségért a bérünk,
s forr egyre,
tobzódva forr, a vérünk,
csak nagyritkán sikerül,
önként egymás igaza elől
kitérnünk. Gyűlölet és irigység,
gőg, vakhit, kapzsiság és harag –
váltakozó záporában élünk,
nem hit, haza és szeretet
bűvkörében, nagyon
sötét színű a paletta,
nem tündököl májusfény arcunkon,
lehúzva lelkünkben minden
redőny, becsukva minden zsalu és
spaletta, vakablak-lét élünk.

- Az nem lehet - sóhajtunk, mint
tette volt Vörösmarty,
a reménytelenség és
remény atyja, s hírül adta,
ki rendületlenül hisz
a jó korban, annak felmentés adatik...
Arasznyi létünket kitalált spóra, tébolyító
delej, feledékenységi kór nem pusztíthatja,
s az nem lehet, hogy testvéreimet
elfelejtsem a Bácskában, Gömörben
és Csíkban, a háromszéki mezőkön,
Alsólendván, Felsőőrött vagy
Őriszentpéteren.

Jöjj, Szentlélek
egyesíts bennünket!
Felmenőkben is meghasonlottakat,
hogy ne vesszünk rendre,
ne kábulatban éljünk, szervezz
újra élő szervezetté, országnyi
nemzetté bennünket, lángnyelveiddel
égesd szívünket,
lelkünk is sisteregve fájjon,
ezen a történelem verte, megváltásért kiáltó tájon...

Fischer György: Szirén

